

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 15.12.2004
KOM(2004) 820 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

**Muligheder for at forenkle og forbedre den fælles fiskeripolitiks lovgivningsmæssige
rammer**

{SEC(2004) 1596}

1. INDLEDNING

At forbedre de lovgivningsmæssige rammer i EU er en af Kommissionens højt prioriterede mål, og ansvaret herfor påhviler EU-institutionerne og medlemsstaterne i fællesskab. I juni 2002 vedtog Kommissionen en handlingsplan om "bedre og enklere lovgivningsmæssige rammer"¹. På dette grundlag blev der i december 2003 indgået en interinstitutionel aftale om bedre lovgivning². Disse initiativer danner en samlet strategi for EU og skaber en institutionel ramme for at nå frem til konkrete resultater, der forenkler EU-lovgivningen.

Kommissionen foreslog i den forbindelse i februar 2003 en indsatsplan for ajourføring og forenkling af fællesskabsretten³, der gik ud på at skabe en afledt fællesskabsret, som er klar, forståelig, ajourført og brugervenlig til gavn for borgerne, de økonomiske beslutningstagere og de offentlige myndigheder. Planen omfatter seks aktionsområder for forenkling, konsolidering, kodificering, tilbagetrækning, organisering og præsentation af fællesskabsretten samt udskillelse af forældede bestemmelser.

For så vidt angår den fælles fiskeripolitik indgår forenklingen naturligt i den reform, som blev vedtaget i 2002⁴, og der er allerede gjort eller er ved at blive gjort et stort arbejde på det område. Det er sket i form af bidrag til gennemførelsen af ovennævnte indsatsplan (tilbagetrækninger, udskillelse af forældede bestemmelser og systematisk screening) og andre særlige initiativer. Forslaget til forordning om oprettelse af den nye europæiske fiskerifond (EFF)⁵ er et eksempel på, hvordan forenklingen kan gennemføres. I sidste kvartal af 2003 blev arbejdet intensiveret og har givet anledning til mange kontakter og debatter. Drøftelserne har undertiden overskredet indsatsplanens⁶ egentlige ramme for forenkling for at inddrage andre foranstaltninger, som ville kunne forbedre gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik. Denne meddelelse indeholder konklusionerne af de overvejelser, der er gjort i Kommissionen, og af alle de debatter, som har fundet sted.

¹ KOM(2002) 278 af 6. juni 2002.

² Den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning blev undertegnet den 16. december 2003 af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Hovedformålet med aftalen er at forbedre EU-lovgivningens kvalitet og gennemførelsen af den i national ret. Den giver eksempler på bedste praksis og fastsætter nye målsætninger og forpligtelser. Hovedindholdet i den er bedre samordning og større åbenhed mellem institutionerne, fastlæggelse af en stabil ramme for "alternative instrumenter", øget anvendelse af konsekvensanalyser i EU-beslutningsprocessen og endelig vilje til at fastsætte frister for gennemførelse af direktiver i national ret (jf. EUT C 321 af 31. december 2003 og berigtigelse i EUT C 4 af 8. januar 2004).

³ KOM(2003) 71 af 11. februar 2003. Jf. også de to rapporter om gennemførelsen af indsatsplanen: KOM(2003) 623 og SEC(2003) 1085; KOM(2004) 432 og SEC(2004) 774.

⁴ (Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002).

⁵ KOM(2004) 497 endelig.

⁶ Kommissionen skelner i sin anden rapport om gennemførelsen af indsatsplanen fra februar 2003 (jf. KOM(2004) 432) mere specifikt mellem tre aktionstyper:

- forenkling (ændring af lovgivningens substans til fordel for borgerne, de økonomiske beslutningstagere og de offentlige myndigheder)
- reduktion af retsakternes omfang (konsolidering, kodificering og ophævelse af forældede bestemmelser ved tilbagetrækning eller forældelseserklæring)
- organisering og præsentation af fællesskabsretten (omfatter alle aspekter i forbindelse med de officielle referencedatabasers præsentation og tilgængelighed (Celex og Eur-Lex)).

2. BAGGRUND

For at den fælles fiskeripolitiks lovgivningsmæssige rammer kan blive forbedret, viser erfaringen og de høringer, der er afholdt, at reglernes opbygning skal forbedres, men der kræves også andre tiltag, for at følgende tre mål kan nås:

- at forbedre de gældende retsakters klarhed, forenkle dem og gøre dem mere tilgængelige;
- at reducere de offentlige myndigheders administrative byrde og administrationsomkostninger⁷;
- at reducere erhvervets administrative byrde og vanskeligheder.

Hvis disse mål realiseres, vil den fælles fiskeripolitik ikke blot kunne forenkles, den vil også kunne gøres effektivere.

Der er også andre spørgsmål, som er meget vigtige. Det drejer sig først og fremmest om EU-retsakternes læselighed og tilgængelighed. Mange beklager sig over antallet af forordninger og deres længde samt det forhold, at bestemmelserne er spredt i forskellige retsakter. Det er vanskeligt for en enkeltperson at finde ud af, hvad der gælder for ham eller hende. Forpligtelserne til at sende oplysninger og data vækker også bekymring. De nationale myndigheder er foruroliget over antallet af rapporter, som de regelmæssigt skal sende til Generaldirektoratet for Fiskeri, og over, hvor detaljerede de undertiden skal være, og hvordan de indsendte oplysninger anvendes i praksis. For fiskernes vedkommende er det mest følsomme spørgsmål de logbogsdata og andre administrative oplysninger, som skal sendes.

Visse dele af den fælles fiskeripolitik ser ud til at være forbundet med særlig mange problemer. Det drejer sig først og fremmest om kontrollen, hvor det vækker bekymring, at bestemmelserne er spredt, at der er forskelle på medlemsstaternes gennemførelse af dem, og at der er en stor administrativ byrde forbundet med at fremsende rapporter og data. Et andet område, der ofte nævnes, er foranstaltningerne til bevarelse af ressourcerne. Kombinationen af de forskellige forvaltningsværktøjer, der vedrører begrænsningen af inputtet (fiskerikapaciteten og -indsatsen), fangstmængderne (TAC'er og kvoter) og fangsternes sammensætning (tekniske foranstaltninger), giver anledning til store vanskeligheder, der bliver mere komplekse, fordi foranstaltningerne kan overlape hinanden, når der vedtages bestemmelser i forbindelse med den årlige fastsættelse af TAC'er og kvoter, eller der føjes genopretningsplaner til de almindelige tekniske foranstaltninger.

Det er vigtigt at vurdere årsagerne til de gældende bestemmelsers kompleksitet for bedre at kunne indkredse, hvad der kan forbedres.

Nogle af de komplicerende faktorer kan ikke undgås.

- Det er vanskeligt at forene kravet om, at retsakterne skal være letlæselige for den almindelige borger, med eksperternes ønsker.

⁷ På grund af de specielle forhold, der gør sig gældende inden for fiskeriet, skal der i øvrigt skelnes mellem den administrative byrde, der pålægges de offentlige myndigheder, og den administrative byrde, der pålægges erhvervet. Begge dele omfattes dog af den definition af den administrative byrde, som Kommissionen normalt anvender.

- Den fælles fiskeripolitik omfatter på den ene side en række heterogene fiskerier og på den anden siden flere forskellige områder: strukturer, bevarelse og miljø, eksterne ressourcer, markeder og kontrol.
- Når der er overkapacitet, og de fleste ressourcer overfiskes, så hele bestanden af vigtige arter er i fare, må man sørge for, at de forskellige typer beskyttelsesforanstaltninger kompletterer hinanden.
- Forholdene ændrer sig hurtigt, især de biologiske forhold, og retsakterne skal tilpasses.
- Hvad angår de eksterne ressourcer, så har de forskellige forhandlingspartnere deres egne mål, der kan adskille sig fra hinanden.
- Reglerne for forvaltning af fiskeriet er resultatet af mange bestræbelser på at omsætte videnskabelige konklusioner til lovgivning, hvilket altid er vanskeligt, især når der hurtigt sættes spørgsmålstejn ved disse konklusioner, eller de hurtigt ændres.

Historien bag den fælles fiskeripolitik har også været med til at gøre den så kompleks, som den er i dag. De bestemmelser, der blev indført i 1983 og ændret i 1992, var tilsammen utilstrækkelige, hvilket debatterne, som førte til reformen i 2002, vidnede om. Vi må altså tage konsekvenserne af de bestemmelser, som har ført til den aktuelle situation med overkapacitet og overfiskning. Ud over dette centrale problem har procedurerne for udarbejdelse af beslutninger også bidraget til de nugældende bestemmelsers kompleksitet.

- Forhandlingerne i Rådet og i Parlamentet har ofte resulteret i en endelig retsakt, der var mere kompleks end de oprindelige forslag.
- Flere vigtige politikområder har måttet revideres flere gange, fordi de fastsatte foranstaltninger viste sig at være utilstrækkelige.
- Drøftelserne af forskellige områder er ofte blevet ført uden samordning.
- Rådets beslutningsprocedure ved årets udgang i forbindelse med den årlige fastsættelse af TAC'er og kvoter har gjort det vanskeligt at afholde alle de nødvendige høringer og at overholde de ønskelige frister mellem beslutningstagningen og anvendelsesdatoen.
- Nogle bestemmelser er blevet indsat i forordninger på unødigt højt juridisk og politisk niveau, hvilket gør det vanskeligere at ændre og forenkle dem.

Fiskeridebatten hører i øvrigt hjemme i den almindelige diskussion om forenkling. Mange elementer i denne meddelelse er i realiteten en anvendelse på fiskeriet af den strategi, som Kommissionen udarbejdede i februar 2003, og det horisontale arbejde, der er gjort for at forenkle reglerne i EU, kan kun blive til gavn for den fælles fiskeripolitik. Visse elementer, der ofte nævnes fra andre områder, kan dog ikke anvendes på fiskeriet. EU-fiskerifartøjernes fremtidige konkurrenceevne afhænger i langt højere grad af, at ressourcerne genopbygges, og dermed af, at forvaltningsforanstaltningerne er effektive, end af, at den administrative byrde lettes og reglerne forenkles. Hvis der gøres mindre brug af lovgivning og andre bestemmelser, fx ved at der fastsættes resultatorienterede forpligtelser uden angivelse af midler, opstår der hurtigt kontrolproblemer inden for fiskeriet. Fiskerne går højt op i, at der er lige

konkurrencevilkår medlemsstaterne imellem, og det forudsætter, at kontrollen gennemføres på samme måde alle steder, og det kan kun håndhæves ved hjælp af retsfor skrifter.

Uden at det bestrides, at der kræves en vis kompleksitet for at kunne forvalte EU's fiskeripolitik, har analysen vist, at de nugældende bestemmelser gradvis er blevet for komplekse. Ud over de aspekter af den fælles fiskeripolitik, som med fordel kan forenkles, føler mange fiskere, at andre bestemmelser er unødigt komplekse, selv om de nok er nødvendige. Denne opfattelse er også et vigtigt spørgsmål.

3. VEJE FREM

Udvikling på nogle områder vil kunne bidrage til at nå ovennævnte tre mål (bedre og lettere tilgængelige retsakter, reduceret administrativ byrde og færre vanskeligheder både for myndighederne og fiskerne).

- Den vigtigste faktor i den sammenhæng er afholdelse af **høringer, før der træffes beslutninger**, og i den forbindelse længere frister mellem tidspunktet for beslutningstagningen og anvendelsen. De forudgående høringer skal foregå i henhold til minimumsstandards⁸ (tilstrækkeligt lang høring, pligt til at offentliggøre resultater, pligt til at give feedback på bemærkninger, anvendelse af en indgangsportal til høringerne). Dermed kan retsakternes kvalitet forbedres, erhvervet kan lettere inddrages og holdes informeret, og de nationale myndigheders arbejde kan gøres lettere.
- Indførelsen af forudgående høringer hænger nøje sammen med indførelsen af **flerårige forvaltningsplaner**, der ud over de fordele, som sådanne planer er forbundet med, også giver mulighed for bedre at tilrettelægge udarbejdelsen af retsakter, i og med at fristerne bliver længere. Hvis hyppigheden af tilbagevendende retsakter i forbindelse med årlige TAC'er og kvoter reduceres, behøver de videnskabelige instanser heller ikke at blive hørt så ofte, hvorved den administrative byrde kan mindskes.
- Det er også hensigtsmæssigt i de **integrerede forvaltningsplaner** at samle de regler, der vedrører forskellige dele af den fælles fiskeripolitik, og dermed undgå, at forvaltningen opfattes som en samling af parallelle foranstaltninger.
- Oprettelsen af **regionale rådgivende råd** som led i reformen af den fælles fiskeri politik⁹ er en nødvendig forudsætning for, at der kan afholdes bedre forudgående høringer og udarbejdes flerårige integrerede forvaltningsplaner.
- **Øget anvendelse af it** vil lette den elektroniske adgang til EU's retsakter. Publikationskontoret (OPOCE) sørger således for at lægge hele lovgivningen ind på EUR-Lex¹⁰ i konsolideret form. Adgangen til fiskerilovgivningen og præsentationen af den vil blive forbedret som led i initiativer, der allerede er taget for at forbedre EUR-Lexbasen i samarbejde med OPOCE. En mere systematisk anvendelse af it vil

⁸ Meddelelse fra Kommissionen - Mod en stærkere hørings- og dialogkultur - Generelle principper og minimumsstandards ved Kommissionens høring af interesserede parter - KOM(2002) 704.

⁹ Rådets afgørelse 2004/585/EF om oprettelse af regionale rådgivende råd som led i den fælles fiskeripolitik. *EUT L 256 af 3.8.2004, s. 17.*

¹⁰ <http://europa.eu.int/eur-lex/da/index.html>.

også forenkle indsamlingen og overførslen af data både for de nationale myndigheder og fiskerne.

Der kræves også andre målrettede tiltag for at forbedre regelværket.

- **Proceduren for udarbejdelse af retsakter skal forbedres.** At der er behov for bedre forudgående høringer, og at de hænger sammen med indførelsen af regionale rådgivende råd, er allerede blevet påpeget, men der er også andre måder at gøre fremskridt på.
- Antallet af forskellige niveauer i kompleks lovgivning bør mindskes.
- Nogle bestemmelser kan flyttes til en retsakt på et lavere niveau end nu, eller de vil kunne henføres under nærhedsprincippet.
- Det bør klarlægges, hvilken rolle nationale beslutninger, der føjer sig til EU-reglerne, spiller.
- Selv om den fælles fiskeripolitik skal baseres på et retsgrundlag, bør det fastlægges, hvornår det er strengt nødvendigt med en forordning.
- Målet må så vidt muligt være at reducere antallet af sammenfattende retsakter. Dermed bliver det lettere at bevare sammenhængen mellem retsakterne, og de bliver lettere læselige.

Den praktiske adgang til de retsakter, der gælder for den fælles fiskeripolitik, bør også forbedres. Ud over selve it-aspektet, som allerede er nævnt, kan det være vanskeligt at danne sig et overblik over regelværkets struktur og den indbyrdes sammenhæng mellem de enkelte bestemmelser og de senere ændringer. Disse aspekter kan præciseres i et resumé af de gældende regler. Det er fortsat udelukket, at alle aktører umiddelbart kan anvende alle referencetekster, for deres struktur og den måde, de er affattet på, er, uanset hvilke fremskridt der gøres, ikke beregnet på, at fx fiskere skal kunne bruge dem i dagligdagen. Det er derfor nødvendigt at videreføre tidligere forsøg og udarbejde informationsbrochurer til bestemte målgrupper, fx fiskere, der deltager i et fiskeri i et bestemt område, samtidig med at man sørger for at undgå, at disse brochurer kan forveksles med retsakter. En fisker kan således finde de regler, der vedrører ham eller hende i brochurer af begrænset længde i et tilgængeligt sprog, eventuelt med henvisninger til de officielle retsakter. De regionale rådgivende råd kan i den forbindelse også spille en vigtig rolle ved at udarbejde brochurerne og fastlægge deres indhold samt målgrupperne.

Der kræves også en målrettet indsats¹¹ for at **reducere myndighedernes administrative byrde**. Analyseringen af forpligtelserne til at indsende rapporter bør prioriteres højt. For at fiskeriforvaltningen kan fungere effektivt, er det påkrævet, at Generaldirektoratet for Fiskeri får informationer fra de nationale myndigheder, men det er muligt at forenkle de nugældende regler og procedurer for at reducere antallet af rapporter ved at lægge dem sammen, tilpasse indholdet til det nødvendige og relevante og eventuelt fastsætte, at de skal fremlægges mindre

¹¹ Kommissionen planlægger at forelægge en meddelelse i begyndelsen af 2005 om metoder til måling af administrationsomkostninger og at starte et pilotprojekt for at afgøre, om der eventuelt kan blive tale om en fælles EU-foranstaltning. Hvis der godkendes en fælles metode til at måle den administrative byrde, der er affødt af lovgivningen, vil Kommissionens tjenestegrene anvende denne metode, når de vurderer en ny eller en gældende retsakts virkning.

hyppigt. Endelig skal der regelmæssigt sendes feedback til de nationale myndigheder. Inspektions- og kontrolopgaver repræsenterer også en stor administrativ byrde for de nationale myndigheder, hvis midler uafvendeligt fortsat er begrænsede. Det er derfor vigtigt at forbedre den fælles fiskeripolitiks omkostnings-effektivitetsgrad ved så vidt muligt at vedtage bevarelses- og kontrolforanstaltninger, der, uden at effektiviteten indskrænkes, er de mindst omkostningskrævende at gennemføre og kontrollere, og som er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Erhvervelsen og anvendelsen af kontrolmidler bør analyseres for at finde de mest optimale løsninger.

Når det gælder om at **lette fiskernes administrative byrde og vanskeligheder**, er flere nyttige aspekter allerede blevet belyst. Andre områder fortjener dog at blive analyseret yderligere. Fiskerne tillægger således den administrative byrde forbundet med at indsamle data stor vægt, i hvilken forbindelse der især tænkes på logbøgerne, som de mener undertiden ikke er relevante for visse fiskerier. De beklager især at være forpligtet til via forskellige kanaler at levere informationer, som i deres øjne er overflødige, repetitive og ifølge deres opfattelse ofte underudnyttede. For at afhjælpe disse vanskeligheder er det allerede nævnt, at der er muligheder for øget anvendelse af it. En sådan udvikling på mellemlang sigt udelukker ikke, at logbøgerne og andre dokumenter tilpasses til de krav, som skal opfyldes, for at fiskeriforvaltningen, herunder kontrollen, kan gennemføres effektivt. Tilbagesendelsen af informationer til fiskerne bør endvidere forbedres, og i den forbindelse bør forskernes udnyttelse af de indsendte data fremmes. Fiskerne ønsker også, at medlemsstaternes kontrol harmoniseres. Ifølge grundforordningen er der i den forbindelse mulighed for ved retsakter at fastsætte referencemetoder og -niveauer (benchmarking). Dette vil lette EU-fiskerikontrolagenturets arbejde, men udelukker på ingen måde, at det analyseres, hvor detaljeret disse retsforskrifter og normer skal være, eller at der udarbejdes andre strategier baseret på anbefalinger, samarbejde og udveksling af bedste praksis.

For de **eksterne ressourcer** gælder der en særlig problematik.

- Da de parter, der deltager i multilaterale forhandlinger (FN-organisationer og regionale fiskeriorganisationer) eller bilaterale forhandlinger (mellem EU og et tredjeland eller en gruppe af tredjelande), kan have deres egne synspunkter, som EU ikke kan ensrette, er det blevet foreslået for hver aftaletype, hvert stort område eller hver fiskeritype at fastlægge en strategi på mellemlang sigt, der sikrer en sammenhængende EU-indsats med henblik på at indføre et bæredygtigt fiskeri, samtidig med at EU's interesser forsvares.
- I regionale fiskeriorganisationer vil forsvaret af ensartede principper, som er opstillet af EU, styrke EU's stilling og gøre det lettere at nå de opstillede mål. Selv om EU's forpligtelser som kontraherende eller samarbejdende part er klart defineret, skal der iværksættes lange og tunge procedurer for at inkorporere dem i EU-retten. Det bør derfor overvejes, om det ikke er muligt at indføre forenklede procedurer.
- Hvad angår bilaterale forbindelser (partnerskabsaftaler), vil EU's, de berørte fiskeres og medlemsstaternes indsats, herunder deres indsats i henhold til andre af EU's politikker, kunne forbedres, ved at der gradvis indføres standardretsregler, samtidig med at der fortsat er mulighed for at tage hensyn til særlige forhold, der gør sig gældende for de pågældende fiskerier, og ved at forhandlings- og opfølgingsprocedurerne forbedres.

4. RISICI OG VANSKELIGHEDER, DER SKAL FOREGRIBES

Den første risiko er at have urealistiske forventninger til, hvor meget der kan forenkles, og at undervurdere, hvad det vil koste, og hvor stor en indsats der kræves. Den fælles fiskeripolitik kan ikke på kort sigt udskiftes med radikalt forenklede regler. Mange årsager til kompleksiteten er af strukturel art. Den nuværende overkapacitet og overfiskning er endvidere en vigtig komplicerende faktor, der fortsat vil veje tungt i de kommende år. Forenklingen må heller ikke resultere i, at forvaltningen svækkes, eller kan bruges som påskud til at afvise nye foranstaltninger, som omstændighederne og udviklingen har gjort nødvendige. Der er også risiko for, at forenklingsspørgsmålet, efter først at have givet anledning til mange anstrengelser og stor opmærksomhed, nedprioriteres for hurtigt, og at årsagerne til den aktuelle kompleksitet igen kommer til at dominere. Man bør derfor sørge for, at lovgiveren prioriterer kravet om forenkling og gennemførelsen af den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning tilstrækkelig højt (især forbedringen af Rådets og Europa-Parlamentets arbejdsmetoder ved behandlingen af forslag om forenkling), og at den interinstitutionelle overenskomst om EF-lovgivningens affattelse skaber et solidt grundlag herfor¹².

Ud over de generelle risici, der netop er nævnt, skal der tages højde for de særlige begrænsninger, der gør sig gældende for nogle af de forenklingsværktøjer, som er foreslået. Øget anvendelse af it kan således øge vanskelighederne for dem, der ikke behersker denne type værktøjer, og nogle metoder kan vise sig at være for teknisk komplicerede for små fartøjer. Da man ikke altid kan vinde på alle fronter, er det nødvendigt at træffe valg og indgå kompromiser. Forenkling forudsætter, at de pågældende tjenestegrene mobiliseres, og dette gælder først og fremmest Generaldirektoratet for Fiskeri. Tjenestegrenene kan ikke samtidigt og totalt give sig i kast med øjeblikkelige forbedringer, men må gradvis arbejde hen imod en omarbejdning, som først bærer frugt på længere sigt.

5. UMIDDELBAR OPFØLGNING - UDARBEJDELSE AF EN HANDLINGSPLAN

Forenklingen af den fælles fiskeripolitik og forbedringen af gennemførelsen af den kræver en langsigtet overordnet strategi. Nogle foranstaltninger kan og bør hurtigt bære frugt. Andre får først virkning lidt efter lidt. Forskellige tiltag kræver en forsøgsperiode, mens andre kræver forudgående drøftelser. På den baggrund er det nødvendigt med en flerårig handlingsplan. Det kan ikke umiddelbart fastsættes, hvad den skal indeholde helt præcist, fordi der kræves lange overvejelser og drøftelser, før den kan udarbejdes. Der kan dog allerede nu fastlægges nogle principper for udarbejdelsen.

De bestemmelser, der udarbejdes i henhold til den fælles fiskeripolitik, skal først og fremmest indgå i den samlede proces til forenkling af EU-retten og baseres på den interinstitutionelle aftale fra december 2003.

Planens varighed kan sættes til fem år med en indbygget midtvejsrevision. Planen bør indbefatte foranstaltninger, der skal anvendes straks, og som ved hurtigt at give konkrete resultater skaber en positiv dynamik. Den bør også omfatte foranstaltninger, der skal

¹² Interinstitutionel aftale om bedre lovgivning (*EUT C 321 af 31. december 2003*) og berigtigelse i *EUT C 4 af 8. januar 2004*; Interinstitutionel overenskomst om fælles retningslinjer for EF-lovgivningens affattelse (*EFT C 73 af 17.3.1999, s. 1*); jf. også Fælles praktisk vejledning for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Publikationskontoret, 2003.

anvendes på mellemlang sigt, og andre, der får virkning på lang sigt, for at garantere, at der hele tiden fokuseres på forenklingsaspektet.

Det er nødvendigt, at planen udarbejdes i nært samarbejde mellem både medlemsstaterne, fiskerne og alle andre involverede parter, for at de retsakter og artikler, der skal forenkles, kan identificeres, for at metoden til at nå dette mål kan fastsættes, og for at der kan findes alternativer til de gældende regler. For at lette dette arbejde har Kommissionens tjenestegrene udarbejdet et arbejdsdokument, der bl.a. indeholder en første liste over mulige foranstaltninger for at styre debatten og få etableret konkrete projekter.

Den endelige plan skal tilpasses de til rådighed værende midler og en realistisk tidsplan. Den kan ikke komme til at indeholde alle de foranstaltninger, man kunne ønske sig, end ikke alle dem, der er nævnt i ovennævnte dokument. Hver foranstaltning skal analyseres for at fastslå fordelene, vurdere forhindringerne og risiciene for fiasko samt behovet for menneskelige ressourcer. For hver foranstaltning, der vælges, skal de enkelte aktørers rolle præciseres, og der skal fastsættes en tidsplan.

Medlemsstaternes medvirken er nødvendig, for at der kan udarbejdes en effektiv handlingsplan. Det samme gælder de øvrige aktører, primært fiskerne, hvis meninger er meget vigtige, når det gælder om at prioritere opgaver. De rådgivende organer, især de regionale rådgivende råd som Den Rådgivende Komité for Fiskeri og Akvakultur, skal involveres meget aktivt.

De høringer, der kræves for at udarbejde handlingsplanen, kan koncentreres i begyndelsen af 2005, for at planen kan blive forelagt hurtigst muligt samme år.

6. KONKLUSIONER

De indledende drøftelser af mulighederne for at forenkle den fælles fiskeripolitik har vist, at dette er et relevant og vigtigt spørgsmål. Debatterne har vist, hvilke forventninger de implicerede parter har, men også hvilke vanskeligheder man må forberede sig på at overvinde. De har vist, at der kan gennemføres store forbedringer, men at der kræves vilje hertil og en vedholdende indsats fra alle parter side. Det gælder nu om at styrke den vilje og tage initiativer for at skabe en kollektiv dynamik, der hurtigt udmøntes i konkrete projekter, samtidig med at der skabes bæredygtige betingelser for at forenkle og forbedre den fælles fiskeripolitiks lovgivningsmæssige rammer.